

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 182/2012-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., L., zastúpeného Advokátskou kanceláriou A., s. r. o., K., v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. R. R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 227/2010 zo 14. marca 2012 a jeho postupom v tomto konaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2012 doručená sťažnosť P. K., L. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená písomným podaním doručeným ústavnému súdu 20. apríla 2012, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom

Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 227/2010 zo 14. marca 2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že „*krajský súd v Žiline v konaní č. 14Cob/227/2010 svojim rozsudkom zo dňa 14.03.2012 v právnej veci žalobcu M., a.s., so sídlom B., proti žalovanému P. K., bytom L. (sťažovateľ)...*, o zaplatenie 91.526,58 EUR s príslušenstvom, v štádiu námietok žalovaného proti zmenkovému platobnému rozkazu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb 10/2006-395 zo dňa 23.03.2010 potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina a žalovaného zaviazal k náhrade trov odvolacieho konania“.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta, že mu „*konaním krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom a bola porušená zásada rovnosti zbraní v konaní a kontradiktórnosť konania*“. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazoval na to, že krajský súd doručil vyjadrenie žalobcu v ten istý deň, keď vyhotovil oznámenie o vyhlásení rozhodnutia v napadnutom konaní. Sťažovateľ argumentuje, že „*takýmto postupom krajského súdu bolo zmarené právo sťažovateľa vyjadriť sa k podaniu žalobcu, pretože aj keby sa sťažovateľ písomne k nemu nevyjadril, tak je evidentné, že krajský súd svoje rozhodnutie už mal prejedikované, nakoľko oznámenie o vyhlásení rozsudku bolo vyhotovené v deň doručenia žalobcu sťažovateľovi*“. V uvedenom videl sťažovateľ porušenie rovnosti účastníkov v konaní, ako aj porušenie princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní. Sťažovateľ v ďalšom argumentoval skutkovo a poukazoval na vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, jeho arbitrárnosť, v dôsledku ktorej tiež malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv.

Pokiaľ ide o otázku splnenia predpokladov prípustnosti jeho sťažnosti, sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „*využil prostriedky na nápravu, avšak krajský súd rozhodol rozsudkom, voči ktorému už odvolanie nie je prípustné*“. Na základe uvedeného bol sťažovateľ toho názoru, že jeho sťažnosť je prípustná.

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa P. K. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a princíp právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cob/227/2010 porušené boli.

Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 14.03.2012, sp. zn. 14Cob/227/2010 a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie krajskému súdu.

Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť náhradu trov konania v sume 323,50 EUR do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

V texte sťažnosti tiež sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že predložená sťažnosť napriek kvalifikovanému zastúpeniu sťažovateľa advokátom trpí viacerými nedostatkami, ktoré ústavný súd štandardne vedú k výzve na odstránenie nedostatkov sťažnosti. V posudzovanej veci ústavný súd od výzvy upustil z dôvodov ďalej uvedených. Ide predovšetkým o nedostatok petitu sťažnosti, v ktorom sťažovateľ navrhuje vysloviť porušenie jeho označených práv postupom krajského súdu, nie však jeho napadnutým rozsudkom. Keďže v druhom bode petitu sťažovateľ žiadal zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu, a vyplýva to aj z obsahu sťažnosti samotnej (že sťažovateľ napadá nielen postup, ale aj napadnutý rozsudok krajského súdu), ústavný súd bez pochybností ustálil predmet tohto konania tak, ako je uvedený v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti navrhoval odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, avšak uvedený návrh nesformuloval do petitu svojej sťažnosti. Vzhľadom na výrok tohto rozhodnutia sa tento nedostatok sťažnosti stal bezpredmetným.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podstata námietok sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu spočíva v tvrdení, že mu postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať tak, ako to je opísané v prvej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia. Z námietok sťažovateľa je zrejmé, že spolu vzájomne súvisia, vychádzajú z premisy, že krajský súd podľa názoru sťažovateľa postupoval protizákonne a že práve v dôsledku tohto postupu krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, teda reagovať na vyjadrenie žalobcu, v čom sťažovateľ videl porušenie svojich označených práv. Sťažovateľ vlastne tvrdí, že postupom krajského súdu bol pozbavený súdnej ochrany v súdnom konaní, teda možnosti konať pred súdom v označenom konaní. Týmto postupom krajského súdu mu malo byť porušené aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie.

Podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 238 ods. 3 OSP dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné...

Ústavný súd pripomína, že dovolanie (z oboch uvedených dôvodov) považuje za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy (postupom súdu bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom) (m. m. II. ÚS 31/00, II. ÚS 102/04).

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

V situácii, keď dôvody sťažnosti sú koncentrované do námietky odňatia možnosti konať pred súdom a nesprávneho právneho posúdenia sťažovateľovej veci krajským súdom, sťažovateľovi nič nebránilo podať proti postupu a rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, pričom prípustnosť svojho dovolania mohol spoľahlivo oprieť o citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku a o samotný výrok rozhodnutia krajského súdu a v rámci dovolacieho konania sa domáhať ochrany označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľ dovolanie nepodal, preto je potrebné urobiť záver, že nevyčerpal dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho práv účinne poskytuje a na ktorého využitie bol oprávnený. Ústavný súd preto považuje sťažnosť sťažovateľa za neprípustnú.

Sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že by nesplnil podmienku vyčerpania opravného prostriedku z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2012